

Truyện vui mùa Đá bóng Âu châu - 2016

EURO VÀ VỢ

“Khuyết ranh”

Vợ tôi trước đây không bao giờ xem bóng đá, nhưng đến Euro năm nay, chả biết có phải vì thời tiết nắng nóng quá làm trứng ung, trứng rụng lung tung, gây biến đổi đến tâm sinh lý hay không, mà nhiều bữa tôi mở bóng đá lại thấy vợ chăm chú ngồi xem cùng. Thực ra tôi cũng chả khó khăn gì: vợ ngồi đó cũng được thôi, chỉ cần đừng nói gì, làm gì gây ảnh hưởng đến việc xem bóng đá của tôi là được rồi!

Nhưng có vẻ là không ổn, bởi lần nào cũng vậy, yên được một tí là vợ bắt đầu hỏi, và hỏi rất hùng hồn:

“Hình như cái ông kia muốn xin vào sân đá mà người ta không cho vào hay sao ấy anh nhỉ?”.

“Ông nào em?”.

“Cái ông mặc com-lê như chú rể kia kìa!”.

“Không! Ông ấy là huấn luyện viên mà!”.

Rồi được một tí, vợ lại tiếp tục:

“Cái cậu kia đá bóng là nghề phụ, còn nghề chính là công nhân dọn vệ sinh phải không anh?” - Vợ hỏi rồi chỉ lên tivi, lúc đó, tivi đang chiếu chậm lại cảnh Sergio Busquets của Tây Ban Nha vừa sút bóng.

Đến lượt tôi quay sang hỏi vợ: “Sao em biết?”.

Vợ đáp tỉnh bơ: “Thì em vừa nghe cái ông bình luận viên đọc tên cậu ta là “Xách-xô Bốc-cút”, xách xô bóc cút chả là dọn vệ sinh thì là gì?”.

Đến hôm đội Ba Lan đá, khi tiền đạo Lewandowski ghi bàn, vợ tôi reo hò phấn khích tột độ, xong quay sang tôi, giọng vợ mừng rỡ: “Tự hào quá anh nhỉ!”.

Tôi ngạc nhiên: “Tự hào cái mẹ gì?”.

Vợ bảo: “Thì đá với toàn cầu thủ Tây, thế mà cầu thủ Việt Nam mình lại ghi được bàn! Rất đáng tự hào chứ!”.

“Đâu? Cầu thủ nào người Việt Nam?”.

“Thì đó! Cái ông bình luận viên vừa đọc tên nó là “Lê Văn Đố Kị”, họ Lê Văn chả là người Việt mình thì người gì?”.

Xong có hôm đang xem lại thấy vợ bịt miệng cười khùng khục, rồi ghé tai tôi thẹn thùng: “Bọn Tây tưởng văn minh, ai ngờ đặt tên cũng mất dạy phết!”.

Tôi cau mặt: “Mất dạy gì?”.

“Thì đó! Cái thằng kia kìa!” - vợ vừa nói vừa chỉ vào cầu thủ Thomas Mueller của Đức trên tivi - “Bao nhiêu tên tử tế không đặt, lại đặt cái tên là “Thom Mát Mu Lờ”.

Thắc mắc về tên chán, vợ tôi chuyển qua thắc mắc về số đo các vòng:

“Cái thằng kia đùi thì to mà sao hông nó lại teo tóp vậy anh?”.

Tôi hơi bực rồi, nhưng vẫn cố kiềm chế mà đáp lời: “Thì em cũng vậy thôi: bụng thì to mà ngực lại phẳng lì! Còn thắc mắc gì?”.

Nghe vậy, vợ tôi im lặng, mặt sầm lại, chắc tự ái rồi! Tốt quá! Thế là tôi có hy vọng được xem yên ổn! Nhưng không, chỉ được vài phút thôi, đã lại thấy vợ quay sang hỏi tôi:

“Bọn này ngày nào cũng đá, đá từ chập tối đến khuya, từ khuya đến sáng, mà chúng nó không biết mệt anh nhi?”.

Tôi cố cười, bảo: “Anh trả lời những câu hỏi của em suốt từ tối đến giờ mới mệt, chứ mấy thằng đó đá thế đã ăn thua gì!”.

Nói rồi tôi đứng dậy, với cái điện thoại, đi ra ngoài, bấm số gọi cho bố vợ. Tôi sẽ xin phép bố vợ cho tôi gửi vợ về nhà bố mẹ vợ ít bữa, đợi khi hết Euro thì sẽ lại đón vợ về. Euro chỉ có mấy ngày, không xem được là coi như thiệt thòi, còn vợ phải sống cùng suốt đời, hôm nay không có vợ thì hôm khác ta bù lại, đi đâu mà thiệt!

Chết tiệt! Gọi cho bố vợ mà mãi không được, toàn báo máy bận. Đúng lúc tôi chán quá, chả muốn gọi nữa thì lại thấy bố gọi lại. Vừa nhắc máy, đã nghe giọng bố thanh minh ngay:

“Bố xin lỗi! Bố vừa gọi cho ông ngoại nên máy bận!”.

“Bố gọi cho ông ngoại có việc gì vậy ạ?”.

“À! Bố định xin phép ông ngoại cho bố gửi mẹ mày về nhà ông bà ngoại ít bữa, đợi khi hết Euro thì sẽ lại đón mẹ về!”.

“Dạ! Thế ông ngoại bảo sao ạ?”.

“Bố đã gọi được đâu! Máy ông ngoại bận suốt! À đây! Ông ngoại đang gọi lại rồi đây, để bố nghe máy của ông ngoại đã nhé! Có gì bố báo lại sau!”.

“Dạ vâng! Con chúc bố may mắn! Đợi tin vui từ bố ạ!”.

“Khuyết danh”

Nguồn: Internet E-mail by MĐ Huỳnh Lương Thọ chuyển

*Đăng ngày Thứ Ba, July 12, 2016
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*